

Veggio – Gottifredi: *Madonna per acquetar vostro desire...*

Hölgyem, hogy vágyadat teljesítsem,
nem nehéz nekem a halál,
sőt, az élet terhes,
mivel tudom, hogy a halálomat akarod.
Boldogabban halnék meg,
ha szemed előtt végezném be életem,
és ha volna oly szerencsém, hogy láthatnám
a szájalom könnyeit szemedben halálom miatt.
Asszonyom, ha ez lecsendesítené vágyamat,
mily édes lenne a halál!

Ruffo – Ariosto: *Ma di chi debbo lamentarmi...*

(Részlet az *Orlando furioso* 32. énekéből)

Ki mást okolhatnék, én szerencsétlen,
mint saját esztelen vágyamat,
mely felkap és oly magasra röpít a felhők közé,
hogy elér oda, hol megperzseli szárnyait;
s mikor már nem tud megtartani, hagyja,
hogy a magasból lezuhanjak: és még ez sem elég:
szárnyait újra növesztve újból megperzselődik:
ezért aztán soha nincs vége kínjaimnak.

Ricci – Ismeretlen költő: *Lassatemi morire*

[Lax Éva – Davidovics Igor]

*Hagyjatok meghalni,
tolakodó sóhajok,
melyek nyomorúságos szívemnek
vigaszt nyújtotok nagy fájdalomban.
Ha könnyeim, ha végtelen hűségem
nem képesek szájalomért
vagy gyöngédségért közbenjárni
e kegyetlen, a szerelem ellen lázadó nő előtt,
talán ádáz sorscsillagom
méltó jutalmat tartogat nekem a halál által.
Tehát nem kell több segítség nyomorult szívemnek,
inkább hagyjatok meghalni a fájdalomtól.*

Arcadelt – Cassola: *S'amante fu giammai di sperar privo...*

Ha volt valaha reményvesztett szerelmes,
kinek a virágzó tavasz idején még virágzott reménye,
én vagyok az, ki reménytelenségben élek,
mert az az óhajtott boldogság,
melyben reménykedtem, most meghalt,
és nekem mégis reménykednem kell.
Csak a halálban és csakis benne van bizodalمام,
mert más boldogság, mint meghalni, többé nem vár
rám.

Parabosco – Ismeretlen költő: *Pur converrà ch'i miei martiri...*

BJ. diminutiója a la Bassano
[Kéringer László – Davidovics Igor]

*Egyre hajt a vágy, Amor, hogy gyötrelmeim végre
könnyekben és égő sóhajokban fakadjanak fel
belőlem, míg csak ki nem ürül a szívem és meg nem
vakul a szemem, melyek okozói voltak hosszas
tévelygésemenek.*

*Egyre hajt a vágy, hogy megnyíljon szívem
és kitérüljek a világ és az emberek előtt.
Ó, örült vágyak, ó, szomorú gondolatok, melyek
csakis keserű fájdalmatok forrása felé fordultok!*

Palazzo – Ismeretlen költő: *Maledetto sia Amor...*

Átkozott legyen Amor és amit mondott, hogy "Amor
senki szeretett lényt nem kímél meg a szerelemtől!"*
mert nálam jobban ember még nem szeretett,
és én olyat szeretek, aki megöl.
Am ezen a ponton Amor rám mosolyog,
és mosolyogva így szól: "Ah, boldog lélek,
járd csak utadat és ne érezd nehéznek,
mert én a végén úgylis minden dacos természetet
leigázok".

* (Dante, Pokol, V. ének, 103. vers)

Novarese – Domenichi: *Di tre rare eccellenze...*

A három kiválósággal ékes és szépséges
Antóniához fogható nincs, de még hozzá hasonló
sem:
páratlan szépsége isteni alakkal ruházza fel,
mely a derű megtestesülése;
példátlan becsülete, mely mindenkor a lélek szolgája,
arra késztet bárkit, hogy színe előtt visszahúzódjék,
egyedülálló és kiváló nemesi származása
nevét ismertté teszi az Északi-sarktól a Déli-sarkig.

Veggio – Doni: *Madonna, il mio dolor...*

BJ. diminutiója a la Ortiz [Lax Éva – Davidovics Igor]

*Hölgyem, az én fájdalomam oly hatalmas és oly kínzó,
hogy a kisebb bajt választva inkább szeretnék
holtan látni.*

*Hogy a csodába lehetséges,
hogy óránként ezerszer
sújtasz ezer halállal és ezer bajjal?*

*Most örökre elhagylak, átkom rád,
s mivel ezt akarod,
többé már nem ölsz meg engem,
és tiszta szívből mondom, hogy a kisebb bajt
választva inkább szeretnék holtan látni.*

Cambio – Gottifredi: *Deh perché com'è il vostro...*

Vajon miért van az, hogy bár neveink hasonlók,
a te érzéseid nem felelnek meg
az én vágyaimnak?
Forróítsd fel, forróítsd fel, nemes hölgy,
az én szerelmi lángolásomban
a te fagyos érzéseidet,
hogy mikor neveinket kiejtve ugyanazt a szót halljuk,
szíveinkbe is ugyanaz a vágy vésődjön bele.
Ó, mily szép egyesülése a rokon lelkeknek,
ó, szerencsés szerelmesek!

Parabosco – Petrarca: *Nessun visse già mai più di me lieto* (Részlet a '*Mia benigna fortuna e 'l viver lieto*' című *dupla sestina*ból)

Senki sem élt nálam soha boldogabban,
és senki nem éli (most) szomorúbban nappalait és
éjjeleit;
s a fájdalom megkettőződésével stílusom is
megkettőződik,
mely szívemből ily könnyes rímeket fakaszt.
Reménnyel telve éltem, s most sírással telik éltem,
s a Halál ellen sem remélek mást, mint a Halált.

Berchem – Petrarca: *A la dolce ombra de le belle frondi* (*sestina*)

A szép lombok édes árnyékába
menekültem futva egy könnyörtelen fény elől,
mely a harmadik égből perzselt engem ideleenn;
és a dombokon már megolvasztotta a havat
a szerelmes szellő, mely az időt megújítja,
és virágoztak a lankákon a füvek s az ágak.

Senki a világon nem látott még ily bájos ágakat,
a szél sem lengetett még ily zöldellő lombot,
mint ahogy nekem azon a tavaszon mutatkozott:
annyira, hogy az égető fénytől menekülve
nem akartam a dombok árnyékába húzódni,
hanem oly fa alá, mely az égnek a legkedvesebb.

Egy babérfa védelmezett akkor az ég sugaraitól,
s én a szép ágaktól elbűvölve sokszor mentem
aztán erdőkön és dombokon keresztül,
de soha nem találtam fatörzset, sem lombot,
melyet a napsugár így megtisztelt volna
azzal, hogy nem változik az évszakok váltásával sem.

De egyre állhatatosabban, időről időre
követve a hangot, mely az égből szólított engem,
és egy gyengéd, tiszta fény kíséretében
mindig hűségesen visszatértem a régi ágakhoz,
akkor is, mikor a fák elhullatják lombjaikat,

és akkor is, mikor a napsütéstől zöldellenek a
dombok.

Erdőket, sziklákat, mezőket, folyókat és dombokat,
minden teremtett dolgot legyőz és megváltoztat az
idő:

ezért én bocsánatot kérek e lomboktól,
ha sok év leforgása után
úgy döntöttem, elhagyom az ígésző ágakat,
tüstént, amint kezdtem világosságot látni.

Oly nagyon elbájolt korábban az édes fény,
hogy a magas hegyeket is örömmel másztam meg,
csak hogy a szeretett ágak közelében lehessenek:
most már rövid az élet, és a hely és az idő
más ösvényt mutatnak nekem az ég felé haladni
és gyümölcsöt érlelni, nem csak virágot és lombot.

Más szerelmet, más lombot és más fényt,
más égbe szállást más dombokon keresztül
keresek, mert itt az idő, és más ágakat.

Parabosco – Brevio: *Cantai mentre ch'io arsi...*

Míg saját tüzemben égtem, megénekeltem
az élő lángot, melyben haldokolva éltem,
bár amit csak énekeltem és amit csak írtam,
hölgyről és szerelemről, semmi volt, vagy alig valami.
De ha a szép szemek, melyektől szívem felgyulladt,
nem tettek volna - igaztalanul - méltatlanná
tiszta, isteni, életadó ragyogásukra,
énekeltem az én belső és súlyos gyötrelmemet
tártam volna fel füleinek, s tán szájalom ébredt
volna benne
nem pedig, mint most, harag és megvetés.
Ámor nyilai elé rendíthetetlen céltáblaként
állnék, telve keserédes szenvedéssel,
míg most, szabadságomban, csak sírok és sóhajtozom.
Jaj, a szerelmesek szívében nincs helye békének.

A szöveget Lax Éva fordította

A:N:S Chorus: Lax Éva, Gavodi Zoltán, Czier Zoltán,
Kéring László, Czinege Ádám, Benkő Pál
vezényel Bali János

Davidovics Igor – lant